

Avsnitt 49 – Livslång nyfikenhet och hållbara karriärval

Avsnittsbeskrivning

Betydelsen av att vara nyfiken, vikten av att skapa hållbara organisationer och kraften i strategiskt nätverkande – det är några saker vi samtalar om tillsammans med Ann Eberhardsson, alumn från Kandidatprogrammet i ledarskap, kvalitet och förbättring. Ann delar generöst med sig av sina tankar kring det livslånga lärandet, strategiska karriärval och hur man öppnar dörrar till arbetslivet. Ett inspirerande samtal om att hitta sin väg och skapa hållbar framgång på sina egna villkor.

Transkribering

Sara: Välkomna till Studie- och karriärpodden. Det är jag som är Sara.

Madelene: Och det är jag som är Madelene.

Sara: Nu är vi framme vid terminens sista avsnitt och idag har vi med oss Ann Eberhardsson. Välkommen Ann!

Ann: Tack så jättemycket!

Sara: Du är alumn från Uppsala universitet, men vi börjar lite som vi brukar göra. Kan du berätta lite om dig själv? Vem är du?

Ann: Jag är Uppsalabo, ska jag väl först och främst säga då. Vilket är extra roligt eftersom vi pratar om Uppsala universitet. Jag har bott här i nästan 25 år nu, vilket är den längsta plats jag har bott på i hela mitt liv. Det är rätt spännande faktiskt. Innan det så både pluggade jag och bodde och jobbade på andra håll. Men nu har Uppsala blivit min hemstad. Jag jobbar, jag har ägnat nästan hela mitt liv åt att vara chef och ledare på olika sätt. Men sen fem år tillbaka nu så jobbar jag dels inom HR och sen så jobbar jag med hållbarhet och ledarskapsfrågor, också i en egen verksamhet, så att jag kombinerar både att vara anställd och köra eget.

Sara: Om vi går tillbaka lite så läste du ledarskap, kvalitet och förbättring vid Uppsala universitet på Campus Gotland. Visst var det så att du var på plats på Campus? Hur hamnade du där?

Ann: Ja, jag ska säga att jag var faktiskt inte på plats hela tiden. Jag tror att jag faktiskt var en av de första studenterna som fick pröva på det här med distansutbildning. I en blandning av att vara på plats. Och det här är ju rätt så häftigt. Det här var 2013, så det är ett tag sedan. Jag försökte tänka efter hur det där gick till. Men jag sökte utbildningen för att jag tyckte att den passade mig perfekt i den fas jag var då själv i yrkeslivet. Sen hade jag tre ganska små barn och jobbade samtidigt. Så jag insåg att jag inte kunde vara på campus så mycket. Så på något sätt hittade vi en lösning till det. Så jag var nere ungefär tre tillfällen på termin. Sen så läste jag helt enkelt resten hemifrån.

Sara: Idag finns ju det här programmet både på campus och på distans. Men det gjorde det alltså inte då när du gick, utan det var det campusprogrammet som du hade sökt till.

Ann: Exakt, det var precis i början i alla fall att börja göra anpassningar tror jag efter det.

Sara: Vad var det som gjorde att du sökte till just det programmet?

Ann: Jag skulle säga att det var dels rubriken som var väldigt konkret. Ledarskap, kvalitet och förbättring som var precis det som jag jobbade med. Men där jag kände att jag vill ha en akademisk plattform att stå på. Jag vill också få möjlighet att djupdyka i de här områdena. Jag hade jobbat med kvalitet, ledarskap och ständiga förbättringar. Jag var utbildad inom Lean innan jag började här. Som

är ett sätt att jobba med förbättringar då. Ska jag säga. Så att när jag såg den här utbildningen så tänkte jag att här är det jag håller på med och det jag vill fördjupa mig i ett och samma program. Så det var ju fantastiskt att det fanns, faktiskt.

Sara: Vad blev steget efter utbildningen för dig?

Ann: Ja men jag kan väl säga att dels var det ett steg att kliva in. Jag var yrkesverksam under tiden och hade en chefsroll. Vilket gjorde att uppgifter och så vi skulle lösa blev väldigt praktiskt hela tiden. Jag kunde tillämpa det i min vardag hela tiden. Det jag ville var att få ihop en annan systematik i mitt sätt att leda. Det kunde jag göra på ett helt annat sätt sen. Jag hade en roll som stabschef inom offentlig sektor under den här tiden. Efter det kunde jag både söka och få en annan roll som jag gärna ville ha. Utbildningen var väldigt viktig av det skälet men kanske mest viktig för mig personligen. Det var så många pusselbitar som föll på plats.

Madelene: Men jag tänker så här, när man kliver in i studier parallellt med arbetet. Det är en trend som är väldigt stor idag. Det här med omställning mitt i livet. Att man har kommit en bit i arbetslivet och nu behöver jag fylla på bagaget lite till. När jag är inne och spanar på din LinkedIn-profil Ann så ser jag att du har fortsatt plockat in kompetens parallellt med ett arbetsliv. Vad har varit din strategi där?

Ann: Dels är jag en väldigt nyfiken person. Jag kan inte låta bli att söka någonting när kurserna kommer ut. det bara är så. Men jag ska väl säga att nu för tiden så kanske drivs jag ännu mer av lust och nyfikenhet. När jag läste det här programmet LKF så var det också av strategiska skäl. Det vill säga att jag ville ha det för att kunna söka mig vidare till annat sen. Men sen har jag fortsatt att läsa i princip varenda termin. Det kan vara små, små, små kurser. Det kan vara sådana som är lite större också. För att precis där jag står så vill jag ofta fördjupa mig. Jag vill förstå lite till. Vad finns det mer runt omkring här? Och sen tycker jag ju om den akademiska världen. Jag har ju svårt att släppa den. Så det är flera olika skäl.

Madelene: Just det. Men känner du att det, har det fyllt ditt bagage och hjälpt dig framåt? För du sa att det var ganska strategiska skäl du valde den här kvalitet-ledarskap. Har det fortsatt vara en strategi som har hållit i längden om man säger så?

Ann: Ja, det tycker jag. Jag tänker att både att ha en strategi med vad man vill. Man behöver ju inte vara klar över vart man ska. Men att gå på vad är det för någonting jag är intresserad av? Vad skulle jag vilja veta mer om? Då tror jag man får med sig mycket motivation och mening också i studierna någonstans. Och för mig då som hade varit yrkesverksam när jag var år så fanns ju ganska mycket vardagssituationer som det här gick att liksom pröva teorierna emot och pröva erfarenheterna tillbaka någonstans. Så det är ju väldigt givande och en strategi i sig. Men sen är det ju det här att också få träffa andra, höra andra perspektiv. Och det som du säger, Madelene, att det är ju många som är yrkesverksamma idag när man studerar. Det är ju fantastiskt att vi kan göra det. Och då tänker jag att det här livslånga lärandet som vi har, att också fortsätta utveckla sig i våra yrkesroller och på våra arbetsplatser, det är ju värt så otroligt mycket mer än att åka på kurs två, tre dagar. Som också kan vara jättebra. Det kan vara precis det man behöver just då. Men ska man bygga in lärandet och sen få det att också bli ett kollektivt lärande i en organisation, det vill säga jag kan det här, du kan det där, tillsammans blir det det här. Det är också kanske en form av strategi, men otroligt viktig. Och fantastiskt att vi kan ha det så.

Madelene: Det låter på dig nästan som att det blir en ledarskapsstil lika mycket?!

Ann: Det ska man kunna säga. Absolut.

Madelene: Sen förstod jag ju också att det finns en liten entreprenör i dig, Ann. Berätta lite om entreprenören i dig. Vem är hon?

Ann: Entreprenören har nog alltid funnits där, tror jag. Sen är det ju så att det går ju inte att göra allting på en gång. Men jag är en person som tycker om att göra väldigt mycket olika saker. Jag tycker om att träffa olika människor. Jag tror att jag har varit en sån som när jag var liten. Att se, vad kan vi göra med det här? Vi har det här, vad kan vi göra med det? Det kanske är någon slags koppling mot innovation också, tror jag. Att göra något nytt av det som finns. Så jag är en jättebra igångsättare. Startar grejer, ser möjligheter. Sen har jag fått träna på att lära mig den här förvaltande delen och vidareutvecklande delen genom åren. Men jag tror att jag uppfattas mycket som en igångsättare. Och nu när jag har mer tid, jag är inte chef längre. Jag klev av medvetet chefslivet för fem år sedan, ganska precis. Och då blev det istället att jag har en egen verksamhet på sidan om som jag har bestämt mig för att den ska bara drivas av glädje. Det är inte någon försörjningskälla eller så. Utan det är en möjlighet att få utlopp för de här idéerna på sidan om.

Madelene: Vill du berätta lite grann vad ditt företagande handlar om?

Ann: Det har faktiskt sitt ursprung i det här programmet som jag gick på Campus Gotland. Därför att, jag har startat en verksamhet som handlar om kvalitet och hållbarhet. Jag kallar det för att jag har en hållbarhetsbyrå. Jag tänker att det är ganska många människor idag, och jag märker det bland mina gamla klasskompisar också, som sitter rätt ensamma ute i sina organisationer. Antingen som kvalitetsansvarig, hållbarhetsansvarig eller som chefer med ansvar för de här områdena. Och sen kommer det hela tiden ny lagstiftning, det kommer nya krav. Det är lätt att känna att det bara blir mer och mer. Och svårt att få ihop de här processerna på ett effektivt och bra sätt. Så att, jag jobbar helt enkelt med att stötta både organisationer och enskilda individer att få ihop sitt kvalitets- och hållbarhetsarbete. Det kan vara utifrån att man behöver vara hållbar som människa. Då är det mer det organisatoriska perspektivet och att motivera och engagera människor på en arbetsplats. Och sen det hållbara ledarskapet, hur vi på olika sätt påverkar de vi finns runt omkring oss och också ser till att vi är hållbara själva som ledare. Så hållbarhet och kvalitet har ju blivit min entreprenörsbana kan man väl säga.

Sara: det är den röda tråden..

Ann: Den röda tråden ligger där, ja det gör den faktiskt. Det väcktes verkligen där i det programmet. Och jag är ju tillbaka i det programmet också som lärare nu, vilket är väldigt kul.

Madelene: Och det måste vara ganska spännande när man får kliva tillbaka några år efter man har klivit ut i yrkeslivet efter en utbildning. Får kliva tillbaka och så börja vara den som fyller på bagaget hos de nya studenterna. Och någonting som är väldigt roligt när vi ser att alumner nyttjas på det sättet. Hur fick du in den foten Ann, att ta dig tillbaka till utbildningen och få vara den som lär?

Ann: Ja men det var faktiskt, det känns som att det mesta hände för fem år sedan. Men det var ju mycket som hände då, bland annat så kom ju pandemin. Och då fick Uppsala universitet, och jag tror andra universitet också, fick lite extra medel för att kunna öppna upp fler kursplatser inom vissa områden. För att helt enkelt ge fler möjligheter att studera under den här tiden. Så då fick jag frågan av mina gamla lärare helt enkelt, om jag kunde tänka mig att komma tillbaka och hålla några sådana, vara med i en del av de här distanskurserna då. Och sen har jag i princip varit kvar sedan dess, på lite olika kurser.

Madelene: Jag tänker att det finns nog, i ganska många av våra studenter, att det finns en liten dröm om att i framtiden kliva tillbaka och få undervisa, eller behålla relationerna varma till institutionerna

där man har läst. Men vad skulle du säga, hur lyckades du hålla kontakten? Hur lyckades du få lärarna att komma ihåg dig fem, sex år senare?

Ann: Ja, det var en bra fråga. Jag vet inte, jag har inte frågat om det, men jag tror dels så stack jag nog kanske ut lite i min klass där 2013. För att jag var ju äldst av alla. Och det var inte lika många yrkesverksamma då som jag upplever det i dag. Jag tror att det har hänt någonting med synen på att man kan plugga och jobba samtidigt. Och kanske att man får andra förutsättningar för det i dag. Så dels tror jag att jag kanske stack ut lite, både i mina inlämningsuppgifter, men också i resonemang och så, för att jag hade lite att ta av. Det innebär inte att jag hade svar på allting. Jag kanske hade mer frågor än de allra flesta. Men så kanske var det någonting sånt. Det kanske också var så att, jag vet ju att det var ju också andra som också blev kontaktade. Så vi var ju som ett extra lärarlag där. Så de kanske skickade ut till många också och hoppades på att få svar. Jag vet inte riktigt hur det var. Men jag tänker att det kan ju vara bra att uttrycka att man faktiskt skulle vilja det. Och att man skulle tycka att det var roligt. Därför att är det något som behövs så är det ju verkligen engagerade lärare. Det kan ju betyda jättemycket. Det kan ju vara en kurs eller bara att man gör vissa föreläsningar eller så. Man behöver inte binda upp sig kanske på flera år. Det finns möjligheter att få komma tillbaka.

Madelene: Idag jobbar du ju med något helt annat Ann. För du har ju skiftat fokus från det här ledarskapet, även om du håller såklart kvar i mycket av kompetensen i ditt företagande. Så, sneglar man än en gång på din meritportfölj så ser det ut som att du har gett dig in i HR-branschen. Berätta, vad gör du på jobbet idag?

Ann: På jobbet idag så är jag framförallt ett stöd till de chefer vi har i min organisation. Så det är chefs- och ledarskapsstöd på olika sätt. Både i, vad ska jag säga, de vanliga HR-processerna som finns på en arbetsplats. Man rekryterar, människor slutar, det kan uppstå konflikter, det kan vara brist på motivation. Men det systematiska arbetsmöjlighet är ju egentligen grunden till allting. Det är ju ett kvalitetsledningssystem om något. När jag var chef så hade jag många gånger ansvar för flera verksamheter varav HR var en. När jag bestämde mig för att sluta vara chef så tänkte jag, vad är det jag tycker har varit riktigt, riktigt roligt? Och det är ju att komma nära människor och få jobba med människor och människors utveckling och lärande. Och då ligger ju HR väldigt nära till hans. Så att, min vardag är att stötta och också vara ett bollplank till chefer och ledare. Och också driva väldigt mycket verksamhetsutveckling faktiskt. Det är ju det vi gör idag i väldigt stor utsträckning.

Madelene: Och det här är nog lite av det osynliga HR-jobbet. Som kanske många som idag läser eller tänker sig en väg mot HR-området så ser man rekryteringen framför sig oftast. För det är kanske det man själv har stött på i sitt arbetssökande. Men bakom kulisserna så tänker jag att det är ganska stort maskineri i den delen du är involverad i?!

Ann: Ja men det är det verkligen. Jag skulle vilja säga att HR, nu är inte jag personalvetare. Jag har ju pluggat vidare sen så nu kan jag ju också kalla mig beteendevetare. Men jag skulle säga att HR idag är ju roller, man kan ha flera olika roller beroende på hur organisationen ser ut. Men som har förändrats en hel del och är på väg att förändras. Att vara en viktig partner skulle jag vilja säga i organisationen, i verksamhetsutvecklingen och i den hållbara verksamhetsutvecklingen. För att många organisationer idag, vi får inte mer resurser. Det har varit tufft ekonomiskt på många sätt. Vi har en komplex värld som vi lever i. Det är också mycket som händer rent verksamhetsmässigt. Jag tänker inte minst på AI som vi börjar samarbeta med och införa på många olika håll. Vi är människa och teknik någonstans i samarbete och det har vi varit med om förut, många gånger. Men att inte tappa bort människan i det och också vår strategiska förmåga som vi har som människor. Där tror jag att HR har en jätteviktig roll. Att utgå någonstans både från behoven vi har i en organisation, men också utifrån de människor vi är. Därför att, vi behöver ganska mycket trygghet, det är olika, men vi

behöver ganska mycket trygghet för att våga förändra oss. Och där tror jag att det är otroligt viktigt att ha HR-perspektiven med, de beteendevetenskapliga perspektiven med, tillsammans med kvalitetsteknik eller ledarskap eller vad det nu än kan vara för någonting.

Madelene: Och nu började du brodera den där röda tråden som var min nästa fråga. Men hur hänger det här ihop?! Men det hänger ihop ganska tydligt med andra ord.

Ann: Jag tycker det gör det. Jag brukar prata själv om struktur och kultur och jag vet att det finns många andra som gör det också. Men det var väl egentligen kanske någonting som trillade ned redan när jag pluggade här 2013-2015. Man behöver struktur, man behöver någon viss typ av ordning för att kunna bygga på kultur i en organisation. Man behöver också ha kultur och värderingar för att kunna bygga den struktur som fungerar bäst, där man växlar ut potentialen i de människor man har och den verksamhet man har. Så jag tänker att vara i det här, att vara i att både kunna stötta i struktur och kultur, tror jag är en framgångsfaktor faktiskt, vad man nu vill kalla framgång, men jag tror att det är en hållbar framgångsfaktor för organisationer, för verksamheter som vill få in det där. För många gånger hinner man kanske inte med något av det. Man har fullt upp med att jobba. Så att det finns inte riktigt tid för vare sig struktur eller kultur. Och sen helt plötsligt händer någonting. Någonting blir fel eller någon mår inte bra. Och då har man inte haft den tiden att jobba med det helt enkelt.

Sara: Känner du att, rent yrkesmässigt, är du på en bra plats i livet just nu? Eller strävar du mot något annat? Eller har du något liksom mål du ännu känner att du inte har uppnått eller så?

Ann: Jag tycker att jag är på en jättebra plats. Jag är precis där jag vill vara. Jag var ganska tidigt i livet rätt så målmedveten om vad jag ville göra. Jag hade bestämt mig för ganska tidigt. Nu har jag haft lite olika yrkeskarriärer och så. Men jag bestämde mig ganska tidigt för att leda, det vill jag göra. Jag vill prova på olika organisationer. Och jag vill komma så högt jag kan i de organisationerna. För jag tycker om helhetssyn och helhetstänk. Andra tycker mer om detaljer. Och de möjligheterna har jag verkligen fått. Jag har fått göra det som jag drömde om. Och det är ju fantastiskt att få känna det. Och det gör att i dagsläget så har jag inte... Och det här med karriär tycker jag är så intressant också. För det behöver ju inte vara att man klättrar uppåt. Eller att man slutar som chef någonstans. Utan karriär är ju vad vill jag? Vad är jag nyfiken på? Vad är nästa steg för mig? Och det kan vara steg åt alla möjliga håll. Så att för mig, karriärmässigt nu, så är det ju att fortsätta vara kvar i det som ger mig så mycket som det gör just nu. Och där jag tycker att jag fortfarande lär mig så otroligt mycket. Och det hoppas jag att jag ska göra ända tills jag slutar jobba. Och jag tänker att det är rätt skönt också att vara på en bra plats. Och så får det vara det. Att det är helt okej. Att det får vara så. Ibland tror jag också tillfälligheter gör att man hamnar någon annanstans. Eller man får en fråga. Eller vad det nu kan vara för någonting. Så att den här kombinationen just nu. Att få jobba med HR. Hålla på lite med mitt eget. Och sen också få ha den här foten kvar. Eller lilltån kanske kvar inom akademin. Det är en fin kombination just nu.

Madelene: En väldigt vanlig fråga som vi som karriärvägledare pratar med våra studenter kring. Det är ju just det här hur man får in foten i arbetslivet. Och jag tänker nu sitter vi här. Dels med en kvinna som har hunnit växa i många chefsroller. Du jobbar idag inom HR. Vad har varit dina dörröppnare? Om du tittar på den unga Anns karriärväg. Vad var det som öppnade dörrarna till jobben?

Ann: Jag tror dels att jag tog en del kontakter själv. Och det kan jag säga. Jag jobbar en del med rekrytering idag. Det funkar ju fortfarande. Idag kan det vara lite svårare att kanske spontanansöka om jobb, därför det är så viktigt idag med hur vi hanterar personuppgifter. och att det ska ske kompetensbaserat och på ett riktigt sätt. Men det innebär ju inte att man inte kan ta kontakt. Och

det märks ju också när man sedan får en möjlighet att mötas som potentiell medarbetare och en organisation. Om man faktiskt är lite påläst och är intresserad ändå. Man behöver inte kunna allting. Men jag är jätteintresserad av transportsektorn. Så jag har läst på lite. Här tycker jag att det skulle vara kul. Så att jag tänker ta kontakter. Det var ju någonting som jag gjorde långt tillbaka. Sen så var det ganska viktigt för mig i alla fall att tänka på vad är det jag vill. Därför att det kan vara många som har idéer om vad man ska göra. Det kan vara föräldrar och det kan vara kompisar. Det kan vara allt möjligt. Jag känner någon som jobbar där. Det kanske kan vara bra för att skaffa sig arbetslöshet. Eller ha något på sitt CV sen, att jag ändå har jobbat någonstans. Men att någonstans fundera på vad är det jag vill själv. Vad är det jag är nyfiken på. Försöka hålla kvar det och söka sig till det hållet. Sen ska man, tror jag, så tidigt som möjligt försöka leta efter en bra chef när man kommer in i en organisation. Det kanske inte är så lätt att veta i början vad är en bra chef. Då kan man tänka själv: när fungerar jag som bäst, och vad är det jag behöver? Inte kanske för att tillfredsställa mina behov så utan mer när funkar jag som bäst? Då kan man tänka på någon lärare man har haft. Eller andra vuxna man har haft runt omkring sig. Eller vad som helst. Kollegor. Beroende på när man börjar plugga. Och vara lite noga med det också. Tänker jag. För det var någonting som jag sen, det måste jag ändå säga, det är ju vissa chefer som har varit jätteviktiga för mig. Som har sett, du verkar vara intresserad av det här. Om jag hade haft en chef. När jag sökte till programmet, då, till LKF 2013 som hade sagt, du kommer inte kunna jobba och göra det här samtidigt. Så du får välja. Då hade jag ju aldrig gått LKF, då hade jag behållit mitt jobb. Men jag hade en chef som sa; kör! Jag backar upp dig. Blir det för mycket så får vi prata om det då. Men jag backar dig i det här. Och det tänker jag att, ja, en bra chef ska man också försöka hitta. Sen kan det bli fel också. Det är också okej. Man kan börja jobba någonstans. Och så tänker man att det här var inte alls vad jag trodde. Då är det bättre att sluta och försöka göra något annat. Och jag tänker idag, det finns så mycket arenor idag. Det finns, du kan ju till och med idag ganska enkelt starta eget, starta en podd, eller en blogg. Eller på olika sätt liksom skapa kontakter, runt omkring dig. Man ska vara öppen med också att nu letar jag jobb. Och jag letar efter det här, jag är sugen på det här. Prata om det. Jag tror att ibland är vi lite försiktiga med att marknadsföra också att vi är tillgängliga för andra och då kan det vara så att, andra heller inte frågar för de tror att man har fullt upp med det man gör.

Madelene: Ja men, det där är spännande. Det där med att våga ta sikte på någonting och våga säga högt att jag har tagit sikte på någonting. Den är inte riktigt alltid att den klingar jämt med jantelagen som råder i vårt land.

Ann: Nä, dels det och sen tänker jag att vi, ibland tänker jag att man tar sina beslut för hela livet liksom. Men det gör man väldigt sällan. Om man tittar tillbaka sen. Om jag tittar tillbaka nu, så ser jag ju att jaha, så där blev det och så där blev det. Fast man, fast jag från början hade jag en ganska tydlig plan. Utan mer, vad vill jag just nu. Så får man se hur det blir tänker jag. Men sen tror jag också, att de som jobbar, har ett jättestort ansvar, att inkludera de som inte jobbar, så att man faktiskt får, ta emot praktikanter om man kan. Och kanske ordna liksom träffar, vara med på mässor, alltså se till att det blir en mötesplats mellan studenter och yrkesliv, tror jag är jätteviktigt. För att det är ju också så att man vet ju heller inte som arbetsgivare riktigt vad som finns, om man heller inte går ut och möter någonstans. Så att, det är sånt man också kan göra själv liksom. Gå på jobbmässor och vara med i sådana sammanhang. Det fanns inte lika mycket, där i början på 90-talet, för min del. Idag finns ju det.

Madelene: Idag finns det precis. Det här var ju fantastiska råd och tips till våra lyssnare. Ändå väldigt fint av dig Ann, att dela med dig av ett mångfacetterat yrkesliv, så här långt, och som ändå är långt ifrån färdigt, den här är karriärvägen misstänker jag. Du ska fortsätta slingra dig och klättra framåt. Men väldigt värdefullt att du tog dig tiden att prata med oss idag. Vi är väldigt tacksamma för det.

Extra kul att vi fick lyfta fram en alumn även från Campus Gotland. Som vi ju månar om väldigt mycket.

Ann: Tack så hemskt mycket. Det gör jag också. Månar om Campus Gotland. Det är roligt.

Madelene: Men till våra lyssnare så säger vi att på återhörande, nästa termin. Det här var som sagt var terminens sista poddavsnitt. Vi ser fram emot att få fortsätta gräva i karriärvägar hos andra. Har du tips och idéer så våga jag alltid höra av dig med förslag på alumner vi kan prata med. Och med det sagt, tack Ann. Och på återhörande till våra lyssnare. Hej då!

Sara: Hej då!